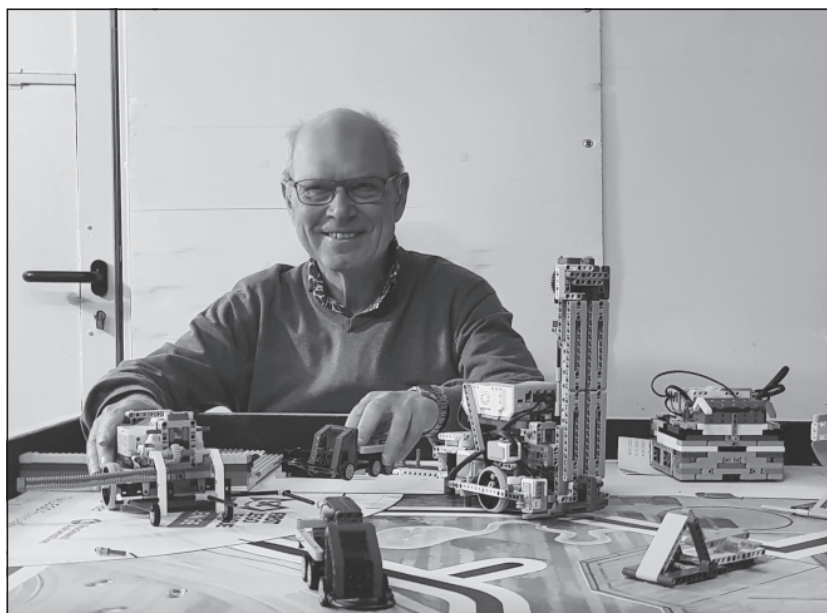

In gesprek met een echte Reuselnaar

Tijdens ménne tééd bij Jong Nederland, Stichting Jeugdbelangen, de Carnavalsvereniging, Onderlinge Hulp of de Partij van de Arbeid was ik vooral betrokken bé 't regelen en organiseren van activiteiten en festiviteiten. Daar heb ik hil veul tééd in gestoken.

Hier ben ik in onze garage lessen aan het voorbereiden die ik als techniek-coach geef aan drie basisscholen in Reusel en Bladel, 24 januari 2022.

Aan het woord is de 71-jarige Jan van Limpt, de vierde in de rij van de zeven kinderen van Kees van Limpt alias *Pee* en van Bets Jansen ook wel *van de Gelderse* genoemd.

Opa en oma

In Reusel kennen ze ons het best als *Pee* of *Peestèrtjes*. Hoe we aan die bijnamen zijn gekomen weten we in de familie niet. Opa Kees van Limpt, ook wel *Keese Kiske* genoemd en oma Pietje van Kemenade heb ik nog goed gekend. Ze woonden toen in een klein huisje bij hun voormalige boerderij aan 't Heike in Reusel. Het stond aan de kruising met de Voorste Heikant. Hun boerderij was toen al overgenomen door ome Péér, een jongere broer van onze pa. Bijna elke zondag ging een groot deel de familie bij hen op bezoek. Het was dan hutjemutje aanschuiven, want opa en oma hadden maar liefst twaalf kinderen en een grote schare kleinkinderen. Van opa weet ik nog dat hij streng was. Bijvoorbeeld ravotten in het stro in de schuur van de boerderij was uit den boze. Oma was heel zorgzaam en belangstellend. Ze probeerde zoveel mogelijk het iedereen naar de zin te maken.

Van ome Harrie, ook een broer van onze pa, heb ik vernomen dat opa en oma het in hun leven

niet makkelijk hebben gehad. Na hun trouwen zijn ze eerst gaan boeren in de Voort. Daar zijn hun eerste vijf *Peestèrtjes* geboren. Ook onze pa is daar op 28 juli 1916 geboren. Het moet voor hen heel moeilijk geweest zijn toen op een dag de boerderij in de Voort in lichterlaaie stond en er niets van over bleef. Tijdelijk zijn ze, met hun vijf kinderen, gaan wonen in het bakhuis van een boerderij aan de Zeegstraat. Na een jaar zijn ze verhuisd naar een boerderij aan 't Heike die toen nog de Groenstraat werd genoemd. Ome Harrie vertelde ook dat de boerderij in de Groenstraat een heel oud boerderijke was met een strooien dak. In de keuken stond een plattebuiskachel en er was een bedstee in. Daarin sliepen opa en oma. Ook was er een bakoven, die nog gestookt werd met mutserd, hierin werd het brood gebakken. Pas als de vloer van de oven witgloeïend gestookt was, mocht, nadat de as opzij was geschoven, het brooddeeg erin. De ruimte onder de oven noemden ze het spinnenkot. Hier

Mijn ouders met v.l.n.r. mijn broers en zusje Cor, Leida en Henk in 1949.

Het twaalf kinderen tellende gezin van opa Kiske Pee en oma Pietje van Kemenade tijdens hun zilveren bruiloft op 21 april 1936. Onze pa staat in de achterste rij schuin-links achter oma.

lagen de *erpel* opgeslagen. In de kamer van de boerderij hing een grote foto van superopa Kees van Limpt. Deze foto was zo opgehangen dat het leek of hij overal iedereen in de gaten hield, of we nu in de kamer of in de keuken stonden, het maakte niet uit, vertelde ome Harrie.

Op het eind van de oorlog, in september 1944, moesten opa en oma met hun groot gezin hun boerderij plotseling verlaten. Duitse soldaten wilden het kruispunt bij hun boerderij verdedigen omdat ze wisten dat Engelse soldaten vanuit Postel zouden aanvallen. Vlug werden de belangrijkste dingen uit de boerderij gehaald en ondergebracht bij de buurtgenoten *Snippe Jan* (Vosters) en Tinus Bel. Ze dachten dat ze daar veiliger stonden omdat op die boerderijen pannen lagen. Ze vonden onderdak bij ome Henk op de Voorste Heikant, een broer van ons moeder. Eerst in de stal, later in een overhaast gegraven schuilkelder. Ook daar werd het te gevaarlijk en ze kregen onderdak samen met veel andere Reuselnaren bij Gerard Laarakker.

Hun boerderij is in die dagen afgebrand en totaal verwoest. Dat gebeurde toen Engelse soldaten petroleumkachels aan het stoken waren in de schuur. Enkele slierten *strooi* die van de schelft omlaag hingen vatten vlam en de boerderij stond in de kortste keren in lichterslaai. Voor de tweede keer in hun leven maakten opa en oma mee dat hun boerderij door brand verwoest werd. Bovendien gebeurde dat ook met de boerderijen van *Snippe Jan* en Tinus Bel zodat de daarin ondergebrachte spullen ook nog kwijt waren. Gelukkig kon het gezin tijdelijk gaan

wonen bij *Boeren Kees* (Jansen) in de Sleutelstraat.

Het moet voor opa en oma heel moeilijk geweest zijn de kop boven water te houden als je weet dat ze twaalf kinderen grootbrachten en dat hun boerderij twee keer tot de grond toe is afgebrand. Bovendien was opa een *éerm boerke*, hij hoi *vrugger mèr drie koeikes en vijf hectare aoi*ge grond. Ze zijn snel achter elkaar overleden, opa op 29 januari 1963 en oma, vijf dagen eerder, op 24 januari 1963.

Opa Kiske Pee en oma Pietje van Kemenade, omstreeks 1950. Hun boerderijen in de Voort en in 't Heike zijn tot de grond toe afgebrand toen ze nog 'in de kinderen zaten'.

Mijn ouders in hun jonge jaren, lopend tussen de tramrails. Vermoedelijk tijdens Reusel Kermis omstreeks het jaar 1936.

Opa Henk Jansen en oma Aleide Koster zijn in de Achterhoek in Gelderland geboren. Opa in Bergh en oma in Zeddam. Vanwege hun afkomst kregen ze in Reusel de bijnaam *de Gelderse*. Ze kregen elf kinderen waarvan er tien zijn geboren in de Achterhoek. In 1920 verhuisde het grote gezin naar Reusel en ging wonen in een boerderij aan de Buizerd. Daar is in datzelfde jaar hun jongste zoon Hendrik geboren, waarna het gezin compleet was.

Zelf heb ik opa en oma Jansen nooit gekend. Opa is overleden in 1932 en oma in 1950. Toen oma overleed was ik pas een half jaar oud. Met ons moeder ging ik toentertijd regelmatig bij haar zus, tante Marie op bezoek, die een longprobleem had. Vaak was tante Marie dan eieren aan het poetsen die geleverd werden aan de Reuselse Boerenbond. Tante Marie kreeg ook regelmatig bezoek van haar zussen tante To uit Weert en tante Mien uit Nuenen. Voordat ze naar tante Marie gingen brachten ze eerst een bezoek aan ons moeder in de Marialaan en reden dan samen met haar op geleende fietsen naar hun zus.

Mijn moeder links van haar zussen tante Dien en tante To, omstreeks 1939.

Ouderlijk gezin

Mijn ouders zijn in oorlogsjaar 1944 getrouwd, een paar maanden voor de bevrijding. Het

trouwen had wel wat voeten in de aarde. Ons moeder werd door oma 'kort gehouden' omdat ze haar gezin in de oorlog langer bij elkaar wilde houden. Ze gingen wonen in den Buizerd waar ze konden intrekken bij *Plute Jantje* (Verhagen) en zijn vrouw Fien van Haag, een nicht van ons moeder. Daar zijn mijn broers Henk en Cor geboren. Omstreeks 1948 betrokken ze een nieuwbouwhuis aan de Molenberg, waar ons Leida, ik en onze Ben het levenslicht zagen. In 1953 kwam de droom van mijn ouders uit, het bouwen van een eigen huis in de Marialaan. Daar zijn nog onze Frans en ons Nellie geboren. Het was mooi te kunnen opgroeien samen met heel veel leeftijdgenootjes in een nieuwbouw arbeidersstraat die de Marialaan was.

Voor zover ik het weet heeft onze pa altijd de kost verdiend als gemeentewerker. Hij werkte in de buitendienst aan het onderhoud van wegen, paden, bossen en plantsoenen. Ook was hij wel eens brandwacht op de brandtoren en haalde samen met *Schore Fons* (Schoormans) met paard en wagen wekelijks het huisvuil op. Ik herinner me dat ik samen met mijn broers Henk en Cor met hem dennenboompjes moest planten in de gemeentelijke bossen in de omgeving van de Groote Cirkel.

Onze pa werkte vaak op de boerderij van ome Péér van Limpt aan 't Heike. Hij kon heel goed met het paard van de boerderij omgaan. Ook daar moest ik vaak met hem naartoe, samen met mijn broers. Er was altijd werk te doen en onze pa vond dat hij zijn broer moest *vorthelpen*.

Onze gezin op 13 april 1969 tijdens de zilveren bruiloft van mijn ouders. Achter v.l.n.r. Cor, ik, Frans, Leida, Henk en Ben. Zusje Nellie zit tussen mijn ouders.

Het duurde lang voor onze Cor, die heel goed kon voetballen en dat ook graag deed, bij de junioren van Reusel-Sport mocht. Onze pa vond werken veel belangrijker dan voetballen. Later toen hij zag hoe goed onze Cor en onze Ben voetbalden werd hij hun grootste supporter en was heel vaak op het voetbalveld te vinden.

Zomervakanties vieren met ons gezin was toen-tertijd een onbekend verschijnsel voor ons. Een fietstochtje naar Tante Dien, een zus van ons moeder en ome Kees in Middelbeers was al heel wat. Het katholiek geloof daarentegen was heel belangrijk voor mijn ouders. Iedere dag werd het rozenhoedje gebeden. Ook moesten we dagelijks naar de kerk en zondags bovendien ook nog naar het lof.

Ons gezin heeft ook een aantal grote klappen te verwerken gehad. Mijn oudste broer Henk kwam in 1973 om het leven bij een verkeersongeluk. Frans Gerards getrouwd met ons Leida kreeg na het voetballen een hartstilstand en overleed. Mijn broer Ben was betrokken bij een ernstig verkeersongeluk en belandde in het ziekenhuis. Onze pa en ons moeder hebben daar veel verdriet van gehad maar ze spraken er weinig over.

Schooljaren

Mijn belangrijkste vriendjes in die tijd waren mijn buurtgenootjes Jantje *Tuut* (Dirkx), Toon *Gist* (Hendrikx) en de inmiddels al overleden Cor *Krekel* (Heesters). Aan de kleuterschool moest ik

erg wennen. Er heerste een streng regime, zoals keurig in de rij staan en niks mogen zeggen. Op de lagere school had ik wat moeite met taal, bij rekenen daarentegen scoorde ik vaak uitmuntend. Meer herinneringen van die tijd waren de spelletjes op de speelplaats. Vooral aan haktollen deed ik graag mee. We lieten onze tolleren om beurten in een in het zand getekende cirkel draaien. Deed je dat goed dan moest de tol zoemen. Bleef je tol daarna in de cirkel liggen dan moest die door de tegenstanders uit de cirkel gehakt worden. Daarbij zongen

Tussen mijn broers Henk en Cor tijdens onze lagereschooltijd omstreeks 1957.

Samen met mijn ouders en broers Cor, Frans, Ben en zusje Leida ben ik hier omstreeks 1955 op weg naar het Reuselse kermisterrein. Vooraan met mijn hoofd opzij ben ik.

de omstanders vaak: "Klieven, klieven, klieven!" Het ultieme doel van het spel was de tol die in de cirkel lag middendoor te klieven. Een spel 'op leven of dood' dus. Om dat te voorkomen werd de tol vol gestoken met punaises zodat die als het ware een harnas had. Had de tol, na de strijd, flink wat putten opgelopen dan was dat prima. Dat was een teken dat er strijd geleverd was. Het treurige was wel, dat je niet meer kon meedoen, wanneer je tol doormidden gekliefd was. Het kon dan wel even duren voor je weer een nieuwe haktol kreeg of mocht kopen.

Na de lagere school ging ik naar de L.T.S in Bladel om het vak machinebankwerken te leren. Daarna heb ik met succes samen met Toon Gist de avond Mulo in Eindhoven doorlopen gevolgd door de avond M.T.S. in Tilburg. De laatste opleiding volgden mijn dorpsgenoten Thijs en Piet Lathouwers ook.

Jong Nederland

Toen ik een jaar of elf was werd ik lid van Jong Nederland. Mijn eerder genoemde kameraden uit de Marialaan en Harrie Kox en Ton van Eijck waren daar mijn maatjes. De activiteiten waren een mix van sport, spel, educatie en creativiteit. Dat samen met leeftijdgenoten beleven trok mij aan. De jaarlijkse weekenden waarbij we wedijverden met Jong Nederland afdelingen uit andere dorpen ging ons goed af en we wonnen wel eens prijzen. Het Jong Nederland zomerkamp waarbij we een week lang met elkaar optrokken in een sportieve onderlinge competitie was een jaarlijks hoogtepunt. Het kampvuur op de laatste avond was altijd een geweldig schouwspel waarbij in een gebroederlijke sfeer de leiding en de vendels zich van hun beste kant lieten zien met voordrachten en liedjes. Vooral het verhaal dat leider Martin Borgmans voordroeg maakte veel indruk. Na mijn junioren- en seniorentijd bleef ik lid van Jong Nederland en werd achtereenvolgens hulpleider, vaandrig, hopman. Toen voorzitter Frans Smit (van Limpt) als hoofdleder stopte werd ik van 1973 tot 1979 hoofdleder. Nu wordt dat voorzitter genoemd.

In 1986 zit ik hier tussen posters en spandoek op het kantoor van het provinciebestuur van Jong Nederland in Den Bosch.

Samen met Thieu van Loon en Ton van Eijk vormden wij het bestuur. Om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen van de vereniging was een dagelijks bezoek aan de blokhut heel normaal. Elke dag waren er twee of drie groepen aanwezig met een buiten- of binnenactiviteit. Elke activiteit werd goed voorbereid, uitgevoerd en geëvalueerd.

Nog goed weet ik dat ik tijdens een kampweek flink uit mijn slof geschoten ben toen een paar jongens een paar siorlijnen van de stalen vlaggenmastpijp hadden losgemaakt. Het gevolg was dat de zware pijp bijna op een ander groepje jongens viel.

In die tijd is de blokhut aan de Hulselsedijk verbouwd en is de samenvoeging van Jong Nederland en het Katholiek Meisjes Gilde (KMG) tot stand gekomen. Dat vereiste weer een andere aanpak.

Als vertegenwoordiger van de afdeling Reusel ben ik lid geweest van het districts-, provinciaal- en landelijk bestuur van Jong Nederland. Van 1985 tot 1999 was ik voorzitter van Jong Nederland District De Kempen. Op al die niveaus heb ik toernooien, zwemfestijnen, jeugdfestivals en andere activiteiten helpen organiseren. Alleen in teamverband valt iets te bereiken is mijn ervaring. Kadervorming stond hoog in het vaandel bij Jong Nederland. Heel veel weekenden was ik in die tijd voor de jeugd bezig en dus niet thuis. Zonder begrip van mijn vrouw Toos was dit niet mogelijk geweest. De 33 jaar als leider bij Jong Nederland was voor mij een geweldig mooie en dankbare tijd die mij gevormd heeft. Jong Nederland heeft een plek in mijn hart.

Vrijwilligerswerk

In 1977 werd ik samen met Fons de Hond

Onze trouwdag op
26 oktober 1973.

bestuurslid van de Stichting Jeugd Belangen (SJB) een overkoepelend orgaan van de jeugdverenigingen van Reusel. Vanaf 1980 heb ik me vooral ingezet voor de jaarlijkse jeugdvakantieweek. Met o.a. Ruud van Cuyk, Jan Hermans, Mark Wigman, Sjan Alemans, Peter en Harrie van Limpt, ben ik elf jaar betrokken geweest bij de organisatie die ervoor zorgde dat 300 tot 400 lagere schooljongens en meisjes samen met vele tientallen begeleiders een prachtige laatste zomervakantieweek hadden. We zijn gestart op het Crossterrein en daarna op het terrein van de Wilgenspot. Het was hard werken en veel uren maken. Er zat altijd een spannende verhaallijn in. Tijdens de week met het thema 'Circus' had de hoofdrolspeler Magic Willem (Wil Post Janssen), een goochelaar zich in een TV-toestel gegoog-

Een aantal leiders en
vendelenden van Jonge
Nederland tijdens een van
de zomerkampen in de
jaren zeventig. Vooraan,
tweede van links ben ik.
Verder zien we o.a. Thieu
van Loon, Lou Vosters
(Snip), Niek Antonisse
(den Os), Peter Jansen
(van de Gelderse) en Noud
Maas.

Zo zag ik er uit in mijn rol als 'oliesjeik' tijdens de waterspelen van de vakantieweek van de Stichting Jeugdbelangen in 1983. Het thema dat jaar was 'Vijf Werelddelen'.

eld waar hij niet meer uit kon. Bovendien werd hij daar flink ziek in. Dokter Masselink werd erbij gehaald en heeft hem zittend voor de TV onderzocht. Het was zo levensecht uitgevoerd dat de kinderen er helemaal in opgingen en geloofden dat Wil echt in het TV-toestel zat. Na zo'n week waren alle werkgroepen en de kinderen moe en tevreden.

Vanaf 1975 was ik namens de vakbond FNV

lid van de Ondernemingsraad van mijn werkgever, de Alfra in Bladel. In het midden van de jaren tachtig werd ik door Graard van 't Centrum (Janssen) gevraagd om lid te worden van de PvdA in Reusel en werd toen verkiesbaar voor de gemeenteraad. Voor deelname aan de raad stond ik niet hoog genoeg op de lijst. Wel was ik namens de PvdA jarenlang lid van de commissie Inwoners. Ook was ik 15 jaar penningmeester van de PvdA Reusel.

Jo van Trienen (Jansen) vroeg me in 1979 in het bestuur van de Hulp in Nood te komen die nu Onderlinge Hulp wordt genoemd. Jo wist dat ik als voorzitter van Jong Nederland gestopt was. In 1985 heb ik het voorzittersstokje van Kees van JanHeinen (Lauwers) overgenomen. Via de kermiskraam met het rad van avontuur, huis en huis lotjesverkoop en fondsen werden gelden binnengehaald voor gezinnen die wegens ziekte een financieel steuntje goed konden gebruiken. Niet iedereen wil geholpen worden, maar na uitleg van onze doelstelling is een kleine bijdrage zeer welkom. Ook krijgen, uit Reusel afkomstige, inwoners in de verzorgingshuizen van Reusel en Bladel in de kersttijd en langdurig zieken en eenzamen jaarlijks met Pasen een attentie van de Onderlinge Hulp Reusel. Helaas was dit door corona het laatste jaar niet mogelijk. Ook door de privacywetgeving is het moeilijk om goede informatie te krijgen. Tot op de dag van vandaag ben ik als voorzitter daarbij betrokken.

In 1998 werd ik door Ton Luijkx en Wil Hermans gevraagd lid te worden van Raad van Elf van car-

Op 29 april 2005 werd ik in de Reuselse raadszaal door burgemeester Ingrid de Jong - Van den Heuvel verrast met het 'lintje', Lid in de Orde van Oranje-Nassau.

navalsvereniging Narrendonk. Ook mijn vrouw Toos was betrokken omdat ze als activiteiten-begeleidster van het verzorgingshuis Mariahof daar graag een carnavalsviering wilde organiseren. Ongeveer twintig jaar heb ik in de organisatie gezeten van het carnavalsfeest voor ouderen in de Mariahof, de 50+ middag in De Kei en voor de Reuselse jeugd samen met Jong Nederland en later ook voor de mensen met een beperking, woonachtig in den Boegent.

De carnavalsvereniging van Narrendonk was een hechte vriendenclub.

Als klap op de vuurpijl werd ik in 2005 verrast door een Koninklijke Onderscheiding die overhandigd werd door burgemeester Ingrid de Jong. Heel mijn familie was op de hoogte behalve ikzelf.

Momenteel ben ik techniek-coach voor leerlingen van de basisscholen de Klimop uit Reusel en de Franciscusschool en Toermalijn uit Bladel. De leerlingen leren robots bouwen van LEGO-onderdelen. Ze gebruiken motortjes en sensoren voor de aandrijving. Met programmataal gebaseerd op scratch programmeren zodat die allerlei taken en bewegingen kunnen uitvoeren. In onze garage staat een grote tafel met alles erop en eraan waarmee ik kan oefenen en de lessen voorbereiden. Het is begonnen in 2016 op de school waar de kleinkinderen zaten als een hobby van mij die ik nu kan wegleren aan jeugdige lagere schoolleerlingen. Tijdens de regiofinale van First Lego League 2022 in Eindhoven waren de resultaten heel goed.

Eigen gezin

Tijdens Bladel kermis van 1966 leerde ik Toos Mariën uit Bladel kennen. Ik was toen pas 16 en Toos 15, van verkering was dan ook nog geen sprake. Wel kwamen we elkaar bewust en onbewust in de weekenden en ook tijdens de danslessen tegen al was er ook een periode dat het uit was. In 1970 tijdens onze eerste vakantie samen naar Bernkastel aan de Moezel was er pas echt sprake van verkering. In 1973 zijn we getrouwd en gingen in Reusel wonen op Lokbossen 57. Daar zijn in 1975 en 1978 onze dochters Vera en Karlijn geboren. Toen de kinderen nog jong waren zijn we een aantal jaren op fietsvakantie geweest. Gepakt en gezakt met tent en kampeerspullen fietsten we vanuit Reusel in etappes naar onze eindbestemming, bijvoorbeeld in Zeeland. Tijdens een van de fietsvakanties wilden we vanuit camping de Schotsman op Kamperland naar een gereserveerde trekkershut in Burgh-Haamstede fietsen. We hadden de tocht gepland over de nieuwe stormvloedkering via het eilandje Neeltje Jans. Echter bij de brug aangekomen bleek dat die nog niet opengesteld was. Dus zat er niets anders op dan helemaal via de Zeelandbrug om te rijden, een ongeveer drie keer zo lange tocht. Bovendien was het zondag en waren, in die strenge gereformeerde gemeenschap, alle winkels en terrassen gesloten zodat we niet genoeg drinken hadden. Er zat niets anders op dan bij mensen aan te bellen. Gelukkig konden we daar onze drinkflessen met water vullen.

Na de L.T.S. ben ik gaan werken bij Alfra Weegwerktuigen in Bladel. Later kreeg het de naam Stork-Alfra en momenteel is het KSE. De eerste jaren werkte ik in de Montage en daarna ging ik naar de tekenkamer waar ik weegmachines en later robots met weegcellen ontwierp. Na 33

Onze dochters Karlijn, met zelf geplukte bloemen en Vera tijdens een fietstocht in juli 1981.

Het gezin van dochter Karlijn en Ad Maas in juli 2021. V.l.n.r. onze kleinkinderen Bouke, Fedde en Diede.

Het gezin van dochter Vera en Bas Heuveling op vakantie bij de gletsjer Lauterbrunnen in Zwitserland tijdens de zomer van 2020. V.l.n.r. onze kleinkinderen Kim, Raf en Evy.

jaar Alfa ben ik als ontwerper bij HAVO Lawaai Bestrijding in Eersel begonnen. Daarna heb ik tot aan mijn pensioen via een uitzendbureau bij een paar andere bedrijven, waaronder Philips, ontwerpwerkzaamheden uitgevoerd. Vanaf 2006 wonen we aan het Julianaplein 24 wat ons heel goed bevalt. Ons Vera is doctor biologie en werkt nu voor de Universiteit van Wageningen en ons Karlijn is fysiotherapeut bij verpleeghuis de Floriaan te Bladel. Vera en Bas kregen twee dochters en een zoon. Karlijn en Ard twee zonen en een dochter, die nu allemaal de puberleeftijd tussen de 12 en 16 jaar hebben. We zijn de trotse opa en oma van zes kleinkinderen. In onze vrije tijd gaan Toos en ik vaak wandelen of fietsen en genieten dan van de natuur.

Slot

Bij Jan van Limpt en zijn vrouw Toos voelde ik

me direct welkom en er ontstond een plezierige sfeer om een goed levensverhaal van zijn voorouders, ouders en van hem op te tekenen.

De ouders van Jan komen uit gezinnen met meer dan tien kinderen waar hard werken een groot goed was en ook tegenslagen op hun pad kwamen. Toch hebben ze het voor elkaar gekregen onder moeilijke omstandigheden hun grote schare kinderen op te voeden en dat verdient respect.

Kernwoorden van het leven van Jan zijn dienstbaarheid, werkzaamheid en doorzettingsvermogen. Vanaf zijn vroege jeugd tot aan de dag van vandaag heeft hij zich vrijwillig ingezet voor anderen. Stellig vertelt Jan dat zijn vrouw Toos altijd achter zijn activiteiten heeft gestaan en dat dit werk zonder haar niet mogelijk was geweest. Zijn vrijwilligersactiviteiten heb ik heel beknopt weergegeven want anders zou dit artikel veel te lang worden. Jan werd vaak gevraagd voor activiteiten in het sociaal domein. Meestal zei hij daar ja tegen, ook als dat flinke uitdagingen waren. In de avonduren haalde hij zijn diploma's Mulo en M.T.S waarmee hij zich als selfmade man kon opwerken bij zijn werkgever Afra en ook lid werd van de Ondernemingsraad. Tientallen jaren heeft hij als bestuurs-vrijwilliger van verenigingen en organisaties tot op de dag van vandaag verantwoordelijkheid genomen en vooral activiteiten georganiseerd om het leven van anderen wat plezieriger te maken en ook dat verdient respect.

Daarom stellen met recht vast dat Jan van Limpt de vierde in de rij van de zeven kinderen van Kees Pee en van Bets van de Gelderse een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Samen met Toos en alle kinderen en kleinkinderen in het Speelbos te Bladel in mei 2015.